

רע"פ 6662/16 - יובל כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 6662/16

לפני: כבוד השופט ס' גובראן

המבקש: יובל כהן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד מיום 11.7.2016 בעפ"ת
61635-03-16 שניתן על ידי כבוד השופט א' ש' שילה -
סג"נ

בשם המבקש: עו"ד אלעד שור

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא א' ש' שילה) בעפ"ת 61635-03-16 מיום 11.7.2016, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה (השופטת מ' כהן) בתת"ע 3900-10-12 מיום 3.1.2016 וגזר דינו מיום 3.3.2016, בגדרו נגזר על המבקש עונש פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של שנה; שלושה חודשי פסילה על תנאי מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך שלוש שנים; שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים; וקנס בסך 3,000 ש"ח.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. זאת, בגין כך שביום 18.9.2012 בשעה 07:40, המבקש נהג באופנוע בכביש 2 סמוך למחלף הוד השרון - מקום שבו המהירות המרבית המותרת היא 90 קילומטר לשעה - במהירות של 189 קילומטר לשעה.

3. בהכרעת הדין, בית המשפט לתעבורה קבע כי מהירותו של המבקש נמדדה באמצעות מכשיר מד מהירות לייזר (להלן: המכשיר) שהיה תקין, והופעל על ידי שוטר מוסמך (להלן: השוטר) שביצע את כל הבדיקות הנדרשות באשר לתקינות המכשיר וכן הפעילו באופן תקין בזמן מדידת המהירות. בעניין זה, בית המשפט לתעבורה ציין כי אין פגם בכך שהשוטר, לאחר בדיקת המכשיר, השתמש בסימון וי (V) כדי להעיד על תקינות הבדיקה, וכי דרך סימון זו אף אושרה על ידי בית משפט זה ברע"פ 4150/15 בר כוכבא נ' מדינת ישראל (18.6.2015) (להלן: רע"פ 4150/15). כמו כן, בית המשפט לתעבורה דחה את טענתו של המבקש כי המפעיל שגה בזיהוי האופנוע שנסע מעל למהירות המותרת, וקבע כי המבקש ביצע את העבירה מעל כל ספק סביר.

4. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי, אשר דחה את הערעור מכול וכול. באשר להכרעת הדין, ערעורו של המבקש התמקד בשתי סוגיות: זיהוי כמי שנתפס במכשיר נוהג במהירות מופרזת; ותקינות המכשיר. ביחס לשאלת הזיהוי, בית המשפט המחוזי מצא כי השוטר זיהה את המבקש באופן שאינו מותר מקום לספק סביר. ביחס לתקינות המכשיר, בית המשפט המחוזי דחה את טענת המערער לפיה העובדה שהשוטר סימן "וי" בלבד לגבי 2 מתוך 4 בדיקות התקינות מעלה ספק סביר ביחס לתקינות המכשיר, וקבע כי "ברור מהטופס ועמדות השוטר שהמכשיר נבדק לפני ואחרי המשמרת ונמצא תקין". באשר לגזר הדין, בית המשפט המחוזי ציין כי לא מצא כל טעם להתערב בעונשו של המבקש, בפרט נוכח חומרת העבירה שבה הורשע והסיכון הרב שבצידה.

הבקשה למתן רשות הערעור

5. בבקשה שלפניי, המבקש עותר מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וזאת מאחר, שלטענתו, הן בית המשפט לתעבורה והן בית המשפט המחוזי עשו שימוש לא נכון ברע"פ 4150/15 – מה שהוביל אותם למסקנה השגויה לפיה הוכחה תקינות המכשיר על ידי התביעה. לשיטתו, אף שברע"פ 4150/15 התקבל הסימון "וי" כמעיד על כך שהתקבלה תוצאה תקינה בבדיקה, במקרה דנן לא היה מקום לקבוע כי די בסימון זה כדי ללמוד על תקינות המכשיר. זאת, משום שהשוטר סימן "וי" כפול בבדיקות שביצע בתחילת המשמרת, בעוד הסתפק בסימון "וי" יחיד בבדיקות שביצע בסוף המשמרת. על כן, עקב הפערים בשיטת רישום תקינות הבדיקה בין הבדיקות שנערכו בתחילת המשמרת לבין אלה שנערכו בסופה, המבקש גורס כי קיים חוסר ראייתי הנוגע לבדיקת התקינות. בהמשך לכך, המבקש סבור כי בקשתו מעלה סוגיה משפטית עקרונית בעלת משמעות ציבורית נרחבת, שכן, לדידו, המדובר במושכלות יסוד בדיני התעבורה לפיהם התביעה נדרשת להוכיח פוזיטיבית את תקינות המכשיר. זאת, בייחוד עת עסקינן בעבירת אחריות קפידה.

דיון והכרעה

6. עיינתי בבקשה, ובפסקי הדין של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור, וסבורני כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, לא מצאתי כי בקשת רשות הערעור מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלתה, ומשכך סבורני כי המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי". מעיון בבקשה עולה כי מכלול טענותיו של המבקש נוגעות לעניינו הפרטני בלבד, ואף מהוות חזרה על הטענות אותן העלה בפני בית המשפט

המחוזי - אשר דחה את ערעורו.

7. טענתו העיקרית של המבקש, כאמור, היא שלא היה ניתן להגיע למסקנה אודות תקינות המכשיר עקב חוסר ראייתו. בניגוד לעמדתו, נחה דעתי כי בצדק קבעו הערכאות הקודמות כי המכשיר היה תקין. ודוק, הן בית המשפט לתעבורה והן בית המשפט המחוזי בחנו בקפידה את עדות השוטר ואת המסמך שעל גביו סימן את תוצאות בדיקת תקינות המכשיר, והגיעו למסקנה חד משמעית כי סימון ה"ו" על ידי השוטר נערך לאחר שהמכשיר נבדק ונמצא תקין. כן ציינו הערכאות הקודמות כי המבקש לא הצליח להפריך את תקינות המכשיר ולא הציג כל ראיה לאי-תקינותו בשעת ההפעלה. לא זו אף זו, הרי שברע"פ 4150/15 בית משפט זה קבע כי: "הפרשנות הסבירה היחידה היא, כי מפעיל המכשיר יסמן "V" רק לאחר שהתקבלה תוצאה תקינה בבדיקת המכשיר", וחרף טענותיו של המבקש, לא מצאתי כל פגם באופן שבו הסתמכה הערכאה הדיונית על פסיקה זו. מעבר לכך, דומה כי טענותיו של המבקש קשורות, בעיקרו של דבר, בקביעת ממצאי עובדה ומהימנות - והלכה היא כי טענות מסוג זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור (ראו למשל: רע"פ 2358/16 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (2.5.2016); רע"פ 8159/15 מנסור נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (6.12.2015)). בנסיבות אלה, אינני רואה מקום לקבל את הבקשה ודינה להידחות.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד באלול התשע"ו (27.9.2016).

ש ו פ ט